

नेकपा (बहुमत) उदयपुरका नेता रमेशमाथि साङ्घातिक आक्रमणको भर्त्सना

काठमाडौं/ नेकपा (बहुमत) उदयपुरले पार्टीका जिल्ला सदस्य दानबहादुर कटुवाल 'रमेश' माथि आपराधिक तत्वको योजनामा गौरव भन्ने गौरवहादुर कटुवालको नेतृत्वमा विशाल कटुवाल, पर्वत कटुवाल, प्रवीण कटुवाल, सुपर कटुवाल, उषा खत्री र निर्मला कटुवालसमेतको जत्थाले कुटपिट गरी गम्भीर घाइते बनाएको भन्दै घटनाप्रति पार्टीको गम्भीर ध्यानाकर्षण भएको जनाएको छ । पार्टीका जिल्ला संयोजक जटिलले जारी गरेको प्रेस विज्ञप्तिमा उक्त आपराधिक आक्रमणको घोर निन्दा एवम् भर्त्सना गरिएको छ ।

... बाँकी ७ पृष्ठमा

विश्वविख्यात फुटबलर पेलेको निधन

काठमाडौं/ विश्वफुटबलकै विख्यात खेलाडी ब्राजिलियन फुटबलर पेलेको निधन भएको छ । क्यान्सर पीडित पेलेको ८२ वर्षको उमेरमा ब्राजिलकै साओ पाउलोको अल्बर्ट आइन्स्टाइन अस्पतालमा निधन भएको हो । मिर्गौला र प्रोस्टेटको

... बाँकी ७ पृष्ठमा

जनगणतन्त्र कोरियाद्वारा ३ वटा मिसाइल परीक्षण

काठमाडौं/ जनगणतन्त्र कोरिया (उत्तरकोरिया) ले अङ्ग्रेजी नयाँ वर्ष २०२३ को सन्दर्भ पारेर तीनवटा ब्यालेस्टिक मिसाइल परीक्षण

... बाँकी ७ पृष्ठमा

ब्राजिलमा लुलाको पुनरागमन

काठमाडौं/ ब्राजिलका प्रगतिशील, सुधारवादी एवम् वामपन्थीका रूपमा स्थापित नेता लुला डी सिल्भाले राष्ट्रपति पदको शपथ ग्रहण गरेका छन् । तेस्रोपटक ब्राजिलको

... बाँकी ७ पृष्ठमा

सन्दर्भ : २७ औं बेथान वीरता दिवस

ऐतिहासिक बेथान वीरता दिवस

नेकपा (बहुमत) द्वारा तीर्थ, फत्त, दिलमायालगायत महान् सहिदहरूप्रति उच्च सम्मानसहित हार्दिक श्रद्धाञ्जली

काठमाडौं/ नेकपा (बहुमत) ले २७ औं बेथान वीरता दिवसका सन्दर्भमा ऐतिहासिक मोर्चा रामेछापको बेथानमा वीरता र साहस प्रदर्शन गरी बलिदान गर्ने महान् सहिदहरू तीर्थ गौतम, फत्त स्माली मगर र दिलमाया बम्जनप्रति उच्च सम्मानसहित हार्दिक श्रद्धाञ्जली व्यक्त गरेको छ ।

पार्टी प्रवक्ता सुदर्शनले २७ औं वीरता दिवसका सन्दर्भमा मङ्गलबार प्रेस वक्तव्य जारी गर्दै बेथानको मोर्चा नै जनयुद्धको पहिलो सफल कारबाही रहेको र यसले नै फौजी कारबाहीका ढोकाहरू खोलिएको स्मरण गराउँदै पार्टीले उक्त दिनलाई वीरता दिवसका रूपमा स्मरण गर्दै आएको पनि प्रस्ट पारेका छन् ।

प्रेस वक्तव्यमा प्रवक्ता सुदर्शनले भनेका छन्, 'तत्कालीन नेपाल कम्युनिस्ट पार्टी (माओवादी) ले महान् जनयुद्धको उद्घोष गरी नयाँ जनवादी व्यवस्था स्थापना गर्दै वैज्ञानिक समाजवाद हुँदै साम्यवादसम्म पुग्ने लक्ष्य किटान गरेको थियो । तत्कालीन अर्धसामन्ती र अर्धऔपनिवेशिक राज्यप्रणालीका विरुद्ध नेपाली आमाका असल सन्तानले हतियारसहित विद्रोह गरेका

सहिद तीर्थ गौतम

सहिद फत्तबहादुर स्माली मगर

सहिद दिलमाया बम्जन

थिए । त्यही क्रममा राज्यद्वारा गरिएका सबैखाले दमनलाई विर्दै जनताका दुस्मनका विरुद्ध २०५३ साल पुस १९ गते तीर्थ गौतम, फत्त स्माली मगर र दिलमाया बम्जनको उच्च बलिदानबाट बेथान प्रहरी चौकी कब्जा भएको थियो । यो नै जनयुद्धको पहिलो सफल कारबाही थियो र यसले नै फौजी कारबाहीका ढोकाहरू खोलिएको थियो । हामीले उक्त दिनलाई वीरता दिवसका रूपमा स्मरण गर्दै आएका छौं ।

वक्तव्यमा अगाडि भनिएको छ, 'वास्तवमा त्यो फौजी कारबाही र त्यहाँ भएको बलिदानले बसालेको जंगले नै

नेपालमा सामन्ती राजतन्त्रको अन्त्य सम्भव भएको हो । यसै वीरता दिवसका अवसरमा हामीले बेथान आक्रमणबाट शिक्षा लिएका छौं । २७ औं बेथान वीरता दिवसका सन्दर्भमा नेपालका सबै उत्पीडित, शोषित र दमित जनताका पक्षमा सचेततापूर्वक बलिदान गर्ने आदरणीय सहिदहरू कमरेड तीर्थ गौतम, फत्त स्माली मगर र दिलमाया बम्जनप्रति उच्च सम्मान व्यक्त गर्दछौं ।

पुस १९ गते अर्थात् बेथान वीरता दिवस । यो दिन नेपालको वर्गसङ्घर्षको इतिहासमा एक ... बाँकी ७ पृष्ठमा

प्रवासी नेपालीमा नेकपा (बहुमत) प्रतिको आकर्षण हवात्तै बढ्यो

भारतमा सङ्गठन विस्तारमा तीव्रता, एकै सातामा ६ वटा समिति गठन

श्रीनगर (भारत)/ नेपाल कम्युनिस्ट पार्टी (बहुमत) प्रति आस्था राखेर भारतमा विभिन्न पेसा-व्यवसायमा संलग्न नेपालीबीच पार्टीप्रतिको आस्था र विश्वास हवात्तै बढेको छ । पार्टीको भ्रातृ सङ्गठन प्रवासी नेपाली एकता मञ्च भारतको विकासले गति समातेको छ । पार्टीप्रति आस्था र विश्वास बृद्धि

हुनासाथ पार्टी सङ्गठन पनि हवात्तै विस्तार भएको छ ।

नेपाल कम्युनिस्ट पार्टी (बहुमत) को कार्यदिशा, कार्यनीति र कार्यक्रमका बारेमा व्यापक छलफल र बहसका क्रममा भारत प्रवासमा रहेका नेपालीहरूमा पार्टी र क्रान्तिप्रति आशा र विश्वास बढ्दै गएको

हो । नेपालको क्रान्तिकारी इतिहासमा नेताहरूबाट बारम्बार धोका हुँदै गएपछि अविश्वास बढेको समयमा प्रवासी नेपालीहरूमा नेपाल कम्युनिस्ट पार्टी (बहुमत) ले लिएको कार्यदिशा, कार्यनीति र कार्यक्रमका बारेमा छलफल र बहस गर्ने क्रममा प्रवासी नेपाली एकता मञ्च भारतको भन्डामुनि गोलबन्द हुने क्रम तीव्र गतिमा बढेको हो ।

नेपालमा रोजगारको अभावका कारण बिदेसिन बाध्य नेपाली युवाहरूको ठूलो सङ्ख्या देशबाहिर रहेको छ । प्रवासमा छरिएर रहेका नेपालीलाई सङ्गठित गर्ने उद्देश्यले स्थापित प्रवासी नेपाली एकता मञ्च भारतमा लामबद्ध हुने नेपालीको सङ्ख्या

... बाँकी ७ पृष्ठमा

सुनकाडाको बस्तीमा भूमाफिया र सुरक्षाकर्मीले आगो लगाए

बस्ती विस्थापित नगर्न किसान महासङ्घको चेतावनी

सुर्खेत/ अखिल नेपाल किसान महासङ्घ (क्रान्तिकारी) ले प्रेस विज्ञप्ति जारी गरी सुर्खेतको चौकुने ९ सुनकाडाका ८९ परिवार रहेको बस्तीमा भूमाफिया र सुरक्षाकर्मीले आगो लगाएर बस्ती नै विस्थापित गरेको घटनाविरुद्ध चेतावनी दिएका छन् ।

सङ्गठनका अध्यक्ष हरि श्रेष्ठले बिनामुआब्जा, त्यहाँको बस्तीलाई जानकारी नै नदिई भूमाफियाको मिलोमतोमा ४९७ रोपनी जमिन सूर्यतारा सिमेन्टलाई बेचबिखन गरेको र आगो लगाएर बस्ती नै विस्थापित गरी ८९ घरपरिवारको उठीबास लगाइएकाले पीडित किसानहरूलाई साथमा लिएर सङ्घर्ष गर्ने चेतावनी दिएका हुन् ।

श्रेष्ठले जारी गरेको विज्ञप्तिमा भनिएको छ, 'सुर्खेत जिल्लाको चौकुने गाउँपालिका वडा नं ९ सुनकाडामा २०२६ सालदेखि बसोबास गर्दै आएका २६ घरधुरी परिवार (हाल ८९ घरधुरी परिवार) को बिनामुआब्जा त्यहाँको बस्तीलाई जानकारी नदिई

भूमाफियाको मिलोमतोमा ४९७ रोपनी जमिन सूर्यतारा सिमेन्टलाई बेचबिखन भएको र उक्त बस्तीमा बसोबास गर्ने ८९ घरधुरीको उठीबास लगाइएको छ । उक्त बस्तीमा दलाल भूमाफिया र दलाल पुँजीपति वर्गको र मिलोमतोमा आगजनी गरिएको छ । भूमाफियाले उक्त जमिन उद्योगका नाममा बेचेको जानकारी आएको छ । २०७९ भदौ महिना र २०७९ पुस १४ गते बनले सुरक्षा फौज परिचालन गरी बस्तीमा गरेको आगजनीप्रति हाम्रो सङ्गठन गम्भीर आपत्ति जनाउँछ । उक्त बस्तीमा बसोबास गर्ने घरपरिवारको उचित व्यवस्था नगरी गरिएको राज्यको आतङ्क रोक्न माग गर्दछौं ।

विज्ञप्तिमा अगाडि भनिएको छ, 'उक्त बस्तीको आगजनीबाट भएको क्षतिपूर्तिका साथै बस्तीको उचित व्यवस्था नगरी भूमाफियालाई उक्त सिमेन्ट उद्योग उद्योग सञ्चालन नगर्न आह्वान गर्दछौं । जबर्जस्ती बस्ती उठाएर सञ्चालन गर्न थालियो भने सम्पूर्ण किसानलाई साथमा लिई अखिल ... बाँकी ७ पृष्ठमा

लघुवित्तका कर्मचारीद्वारा डल्लीमाया चेपाङमाथि आक्रमण

नेकपा (बहुमत) द्वारा आक्रमणको घोर निन्दा

काठमाडौं/ नेकपा (बहुमत) गोरखाले एनआईसी एसिया नाउँको लघुवित्त संस्थाका कर्मचारी जगत गुरुङले गण्डकी गाउँपालिका वडा नं ६ लुप्राडमा डल्लीमाया चेपाङमाथि भौतिक आक्रमण गरेको भन्दै घटनाको घोर निन्दा र भर्त्सना गरेको छ ।

पार्टीका जिल्ला इन्चार्ज कमल खड्का र संयोजक नवराजले आइतबार विज्ञप्ति जारी गरी यसप्रकारको घटना दोहोरिएमा जनप्रतिरोध हुने र त्यसको जिम्मेवारी सम्बन्धित पक्षले लिनुपर्ने चेतावनी दिएका छन् ।

सिटीजन लघुवित्तीय संस्थामाथि जनकारबाही

बुटवल/ रूपन्देहीको शङ्करपुर स्थित नेपाल राष्ट्र बैङ्कबाट क वर्गको इजाजत प्राप्त भनिएको सिटीजन लघुवित्त संस्थालाई पीडित स्थानीय बासिन्दाले आइतबार गरेको जनकारबाहीप्रति नेकपा (बहुमत) रूपन्देहीले स्वागत र समर्थन गरेको छ ।

नेकपा (बहुमत) रूपन्देहीका संयोजक विजयले प्रेस विज्ञप्ति जारी गरी पीडित जनताका माग पूरा गर्न र जनतामाथि अनावश्यक ज्यादती नगर्न वित्तीय संस्थाहरूलाई चेतावनी पनि दिएका छन् । पार्टीले जनविरोधी हर्कतहरू नरोकिए थप सङ्घर्ष गर्ने जानकारी पनि दिएको छ ।

ऐतिहासिक बेथानलाई पुनः एकचोटि सम्झंदा

सन्दर्भ : २७ औं बेथान वीरता दिवस

नेकपा (माओवादी) ले महान् जनयुद्ध सुरु गरेदेखि नै आफ्नै पार्टीको संरचनालाई फौजी बनाउने कुरामा प्रमुख जोड दिएको थियो । आफ्नो पहिलो थालनीको योजनाका प्रमुख तीन उद्देश्यहरूमध्ये पहिलो उद्देश्य भनेको 'सङ्घर्षको रूप युद्ध, पार्टीको रूप फौजी' भन्ने कुरालाई आत्मसात गरेको थियो । सोहीअनुरूप थालनीको योजना नै देशवापी रूपमा हजाराँ फौजी वा गैरफौजी कारबाही टिमबद्ध रूपमा सम्पन्न भएका थिए । उक्त कारबाही सम्पन्न गर्नका लागि स्वयम्सेवक दल, सुरक्षा दल, लडाकु दल निर्माण गरेर जनसेना निर्माणको प्रारूप खडा गरिएको थियो ।

पृष्ठभूमि सम्झंदा लाग्छ, घटना भर्खरको हो तर पात्रो पल्टाएर हेर्दा दुईवटा हिउँद बितिसकेका छन् । जति-जति समय बिट्टै जान्छ, उति-उति घटनाको सम्झना कमी आउनुपर्ने हो तर कतिपय घटना र व्यक्तित्व

त्यस्ता हुँदा रहेछन्, समयको प्रवाह र गतिशीलताका पनि भन्-भन्नु जीवनत र ताजा यथार्थको उद्बोधन गर्ने तथा भविष्यका निम्ति मार्गनिर्देशन गर्ने बनेर स्मृतिपटलमा आइरहेको हुने रहेछ । त्यस्ता खालका घटनाले हरबखत अगाडि बढ्नका लागि

देश/परिवेश

रीतबहादुर खड्का 'प्रताप'

मार्गनिर्देशन गरिराखेको हुन्छ ।

ठीक आजभन्दा दुई वर्षअगाडि पुस १९ गते राती नेकपा (माओवादी), पूर्वाञ्चल ब्युरोअन्तर्गत रामेछापको बेथानमा छापामार दस्ताबाट सशस्त्र फौजी कारबाही सम्पन्न भएको थियो । सोही फौजी

... बाँकी ४ पृष्ठमा

विज्ञानको इतिहासमा मार्क्सले महत्वपूर्ण कुराहरू पत्ता लगाए, आफ्नो नाम अमर बनाए । ती महत्वपूर्ण कुरामध्ये हामी यहाँ दुईवटा कुराबारे चर्चा गरौं : पहिलो, विश्वइतिहासको सम्पूर्ण अवधारणा नै त्यो क्रान्ति हो जुन मार्क्सले पूरा गरे । सबै प्रकारका ऐतिहासिक परिवर्तनहरूको मूल कारण मानव जातिको परिवर्तनशील विचारहरूमा फेलापर्छ भन्ने धारणामा इतिहासको पुरानो दृष्टिकोण आधारित थियो । सबै प्रकारका ऐतिहासिक परिवर्तनहरूमध्ये राजनीतिक परिवर्तन सबैभन्दा महत्वपूर्ण हुन्छ र इतिहासमा त्यसको सर्वत्र प्रभुत्व हुन्छ तर मानिसका दिमागमा यी विचारहरू कहाँबाट आउँछन्, राजनीतिक परिवर्तनका चालक शक्तिहरू के-के हुन् भन्नेलगायत अहम प्रश्नहरू मानिसहरूले सोधेनन् । फ्रेन्च र केही अङ्ग्रेजी इतिहासकारहरूको नयाँ शाखामा मात्र यो विश्वास दृढताका साथ प्रवेश भएको थियो, 'कम्तीमा मध्ययुगदेखि नै सामाजिक र राजनीतिक प्रभुत्वका लागि युरोपको इतिहासमा सामन्ती कुलीन वर्गसँग पुँजीवादी वर्गको सङ्घर्ष नै त्यसको प्रेरक शक्ति थियो ।' मार्क्सले प्रमाणित गरे कि अहिलेसम्मको सबै इतिहास वर्गसङ्घर्षको इतिहास हो । अहिलेसम्म भएका सबै विविध र जटिल राजनीतिक सङ्घर्षहरूका जडमा सामाजिक वर्गहरूको राजनीतिक र सामाजिक शासन चलेको हो र पुराना वर्गहरूले आफ्नो प्रभुत्व बनाइराख्ने र नयाँ उदीयमान वर्गहरूले आफ्नो प्रभुत्व कब्जा गर्ने समस्या कायमै छ । तर यी वर्गहरूको जन्म र निरन्तरताका कारणहरू के हुन् ? तिनको कारण शुद्ध भौतिक अथवा गोचर परिस्थिति हो । त्यसअन्तर्गत समाजले कुनै पनि युगमा आफ्नो निर्वाहका साधनहरूको उत्पादन र विनिमय गर्दछ । मध्ययुगको सामन्ती शासनको आधार साना किसान समुदायहरूको स्वावलम्बी अर्थतन्त्र थियो । आफूलाई आवश्यक पर्ने सबै चीजहरू उनीहरू आफैँ उत्पादन गर्थे । त्यहाँ प्रायः विनिमयको पूर्ण अभाव थियो । सशस्त्रधारी सामन्ती शासकहरूले उनीहरूलाई जातीय वा कम्तीमा राजनीतिक एकता दिँदै बाह्य आक्रमणहरूबाट जोगाउँथे । सहरहरूको उदयसँगै विभिन्न हस्तकला र आपसी व्यापारको विकास भयो र त्यो सुरुमा आन्तरिक क्षेत्रमा सीमित थियो र पछि अन्तर्राष्ट्रिय रूपमा विकास भयो । योसँगै सहरमा पुँजीपति वर्गको विकास भयो र मध्यम वर्गमा नै सामन्ती शासकहरूसँग लड्दै सामन्ती व्यवस्थाभित्र विशेषाधिकार प्राप्त वर्गका रूपमा पुँजीपतिले आफ्नो स्थान बनायो । तर १५ औँ शताब्दीको मध्यदेखि युरोपबाहिरको संसारमा यो पुँजीपति वर्गले आफ्नो व्यापारका लागि धेरै फराकिलो क्षेत्र फेलापारेको थियो ।

यसले उनीहरूको उद्योगलाई नयाँ गति दिन मद्दत गर्‍यो । प्रमुख शाखाहरूमा हस्तकलाद्वारा उत्पादन प्रतिस्थापन गरी अब कारखानाको स्तरमा स्थापित भयो । त्यसपछि यो ठाउँ ठूला उद्योगद्वारा प्रतिस्थापित गरिए जुन पछिल्लो शताब्दीको आविष्कार, त्यसमा पनि विशेषगरी वाष्प इन्जिनद्वारा सम्भव भएको थियो । ठूला उद्योगको व्यापारले यस्तो प्रभाव पारेको थियो- पिछडिएका देशहरूमा मान्छे र हातले गर्ने

कार्ल मार्क्सका दुई महत्वपूर्ण सिद्धान्त

ज्यालादारी मजदुरले आफ्नो श्रमबाट प्राप्त हुने मूल्यको सम्पूर्ण अंश पाउँदैन तर त्यसको केही अंश पुँजीपतिलाई दिनुपर्छ । पुँजीवादी र समाजवादी दुवैखाले अर्थशास्त्रीहरूले यस प्रश्नको तार्किक र वैज्ञानिक उत्तर दिन खोजे तर उनीहरू असफल भए ।

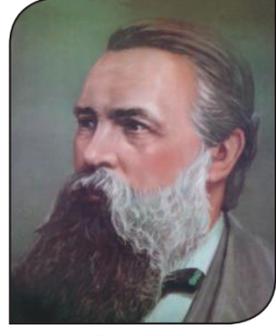
कतिपय काम ठप्प भए र विकसित देशहरूमा सञ्चारका आधुनिक नयाँ साधनहरू- बाफबाट चल्ने पानीजहाज, रेल तथा बिजुलीका तारहरूको उत्पादन भयो । यसरी पुँजीपति वर्गले सामाजिक सम्पत्ति र सामाजिक शक्ति दुवैलाई आफ्नो हातमा बढी केन्द्रित गर्न थाल्यो । यद्यपि लामो समयसम्म सामन्ती शासकहरूको हातमा रहेको राजनीतिक सत्ता र उनीहरूद्वारा समर्थित राजतन्त्रबाट भने पुँजीपति वर्ग वञ्चित थियो तर विकासको एक यस्तो चरण आयो- गौरवशाली फ्रान्सेली क्रान्तिपछि पुँजीपति वर्गले राजनीतिक शक्ति पनि कब्जा गर्‍यो र त्यसपछि तिनीहरू सर्वहारा र साना किसानहरूमाथि शासक गर्ने वर्गका रूपमा रहे । समाजको विशेष आर्थिक अवस्थाको यथोचित ज्ञान भएपछि मात्रै ऐतिहासिक घटनाहरूलाई राम्ररी व्याख्या गर्न सकिन्छ । यद्यपि उक्त ज्ञान हाम्रा व्यावसायिक इतिहासकारहरूसँग एकदमै कम छ ।

त्यसैगरी प्रत्येक ऐतिहासिक युगका अवधारणा र विचारलाई त्यस युगको आर्थिक जीवन अवस्था र सामाजिक तथा राजनीतिक सम्बन्धका (यी सम्बन्धहरू पनि आर्थिक अवस्थाले नै निर्धारण हुन्छन्) आधारमा सजिलै व्याख्या गर्न सकिन्छ । यसरी इतिहासले पहिलोपटक आफ्नो वास्तविक आधार भेटायो । यो आधार अति स्पष्ट सत्य हो जसलाई पहिलेपहिले पटकै ध्यान दिइएको थिएन । सबैले जानेकै कुरा हो, मानवलाई सबैभन्दा पहिले गाँस, बास र कपास चाहिन्छ । त्यसो हुँदा उनीहरूले पहिले त काम गर्नेपर्छ । त्यसपछि मात्र उनीहरू प्रभुत्वका लागि एकअर्कासँग लड्न सक्छन् र त्यसपछि मात्रै राजनीति, धर्म, दर्शन आदिका लागि आफ्नो

समय छुट्ट्याउन सक्छन् । अन्ततः यो सच्चाइको पुष्टि भयो । यसले ऐतिहासिक अधिकार प्राप्त गर्‍यो । इतिहासको यो नयाँ धारणा समाजवादी दृष्टिकोणका लागि सबैभन्दा महत्वपूर्ण थियो । यसले के देखाउँछ भने विगतको सम्पूर्ण इतिहास वर्गीय द्वन्द्व र वर्गसङ्घर्षका बीचमा रहेको छ । शासक र शासित, शोषक र शोषित वर्गहरू समान रूपमा अस्तित्वमा छन् र बहुसङ्ख्यक मानव जातिले आफ्ना लागि सङ्घर्ष गरिरहेका छन् । थोरै मान्छेहरूले आनन्द भोग गरिरहेका छन् । यस्तो किन हुन्छ ? किन धेरै परिश्रम गर्नेहरूका भागमा कम आनन्द छ ? किनभने मानव जातिको विकासका अधिल्ला सबै चरणहरूमा उत्पादनको विकास यति न्यून भएको थियो, ऐतिहासिक विकास यही अन्तरविरोधी रूपमा मात्र हुन सक्थ्यो । ऐतिहासिक प्रगतिलाई लगभग एक विशेषाधिकार प्राप्त अल्पसङ्ख्यक समुदाय (धनी तथा शोषक वर्ग) को सम्पूर्ण क्रियाकलापकै विषय बनाइयो । बहुसङ्ख्यकका भागमा जीवन निर्वाहका थोरै साधन तर विशेषाधिकार प्राप्त समुदायका लागि भने अत्यन्तै धेरै साधनहरू उपलब्ध गराइयो । तर इतिहासको अनुसन्धानले हामीलाई पुरानो वर्गीय शासनको स्वाभाविक र तर्कसङ्गत व्याख्या दिन्छ (अन्यथा हामीले मानव प्रकृतिको दुष्टताद्वारा मात्र त्यसको व्याख्या गर्न सक्छौँ) साथै हामीलाई के महसुस गराउँछ भने वर्तमान युगमा उत्पादक शक्तिहरूको तीव्र विकासका कारण मानवजातिलाई शासक र शासित, शोषक र शोषितहरूमा विभाजित गर्ने अन्तिम बहाना पनि कमसेकम अति विकसित देशहरूमा भेटिएको छ अर्थात् ठूला पुँजीपति शासकहरूले आफ्नो ऐतिहासिक भूमिका समाप्त गरिसकेका छन् र

आज विश्वभरको व्यापारिक सङ्कट र विशेषगरी सबै देशहरूको पछिल्लो भयानक आर्थिक मन्दीका घटनाले के प्रमाणित भइसकेको छ भने यिनीहरू समाजको नेतृत्व गर्न सक्षम छैनन् । उल्टै यिनीहरू उत्पादनको विकासमै बाधक बनेका छन् । आज ऐतिहासिक नेतृत्व सर्वहारा वर्गको हातमा गएको छ । समाजमा आफ्नो समग्र स्थितिका कारणले पूर्ण वर्गीय शासन, पूर्ण दासत्व र पूर्ण शोषणको अन्त्य गरेर मात्र आफूलाई मुक्त गर्नसक्ने वर्गको हातमा नेतृत्व पुगेको छ । आज सामाजिक उत्पादक शक्तिहरू यति विकसित भइसकेका छन् कि तिनीहरू पुँजीपति वर्गको नियन्त्रणभन्दा बाहिर छन् । एकताबद्ध सर्वहारा वर्गले आफ्नो हातमा सामाजिक उत्पादक शक्ति लिनुपर्ने अवस्था आएको छ । त्यसो हुँदा समाजका प्रत्येक सदस्य सामाजिक सम्पत्तिको उत्पादनमा मात्रै होइन, वितरण र व्यवस्थापनमा पनि सहभागी हुन पाउनेछन् । त्यो चरण जसले सम्पूर्ण उत्पादनको योजनाबद्ध सञ्चालनद्वारा सामाजिक उत्पादक शक्तिहरू र तिनीहरूको उपजलाई यस हदसम्म बढाउनेछन्, प्रत्येक व्यक्तिका सबै उचित आवश्यकताहरूको पूर्ति सुनिश्चित हुनेछ । मार्क्सले पत्ता लगाएको दोस्रो महत्वपूर्ण कुरा पुँजी र श्रमबीचको सम्बन्धको निश्चित व्याख्या हो । अर्को शब्दमा भन्नुपर्दा उनले वर्तमान समाजमा विद्यमान पुँजीवादी उत्पादन प्रणालीमा पुँजीपतिले श्रमिकलाई कसरी शोषण गर्छ भन्ने कुरा हो ।

यो सवाल राजनीतिक अर्थशास्त्रले श्रम नै सबै सम्पत्ति र सबै मूल्यको आधारभूत स्रोत हो भनी प्रस्ताव गरेको थियो, तबदेखि हामीले यो तथ्यलाई कसरी मिलाउने भनेर उठेको छ । ज्यालादारी मजदुरले आफ्नो श्रमबाट प्राप्त हुने मूल्यको सम्पूर्ण अंश पाउँदैन तर त्यसको केही अंश पुँजीपतिलाई दिनुपर्छ । पुँजीवादी र समाजवादी दुवैखाले अर्थशास्त्रीहरूले यस प्रश्नको तार्किक र वैज्ञानिक उत्तर दिन खोजे तर उनीहरू असफल भए । अन्त्यमा मार्क्सले नै सही जबाफ दिए । त्यसको जबाफ यसप्रकार छ : वर्तमान पुँजीवादी उत्पादन प्रणालीमा दुई वर्ग छन्- एकातिर पुँजीपति वर्ग छ जसको हातमा उत्पादन र निर्वाहका साधनहरू छन् भने अर्कोतर्फ सर्वहारा वर्ग छन्। उनीहरूसँग कुनै साधन छैन तर एउटै वस्तु छ र, त्यो हो आफ्नो श्रम-शक्ति। त्यसैले जीविकोपार्जनका साधनहरू प्राप्त गर्न यो वर्ग श्रम-शक्ति बेच्न बाध्य छ। तर कुनै वस्तुको मूल्य त्यस वस्तुको उत्पादन र त्यसको पुनरुत्पादनमा लागेको सामाजिक श्रमको मात्राबाट निर्धारण गरिन्छ। यसरी एक औसत मानिसको श्रम-शक्तिको मूल्य एक दिन, एक महिना वा एक वर्षको लागि सो श्रम-शक्तिलाई दिन, एक महिना वा एक वर्षको लागि टिकाउन आवश्यक निर्वाहका साधनहरूमा संलग्न श्रमको मात्राले पनि निर्धारण गरिन्छ/हुन्छ । मानौँ एक दिनको निर्वाहका साधनहरू उत्पादन गर्न कामदारलाई ६ घण्टाको श्रम चाहिन्छ वा त्यसमा लगाइएको श्रम ६ घण्टाको

फ्रेडरिक एङ्गल्स

श्रमको परिमाणबराबर हुन्छ भने श्रमशक्तिको एक दिनको मूल्य यस्तो रकममा व्यक्त हुन्छ जसमा ६ घण्टाको श्रम लागेको हुन्छ । अब यो पनि मान्नुहोस् कि कामदारलाई काममा लगाउने पुँजीपतिले उसलाई बदलामा यो रकम दिन्छ र त्यसैले उसलाई उसको श्रम-शक्तिको पूरा मूल्य दिन्छ । अब कामदारले पुँजीपतिका लागि दिनको छ घण्टा काम गरेमा उसले पुँजीपतिको पूरा खर्च तिर्छ- ६ घण्टाको श्रमको मूल्यबराबर ६ घण्टा श्रम दिन्छ तर यस्तो अवस्थामा पुँजीपतिका लागि त केही पनि रहँदैन । त्यसैले उसले यसलाई पूर्णतया फरक तरिकाले डिल गर्छ । पुँजीपति भन्छ, 'मैले यो मजदुरको श्रमशक्ति ६ घण्टाका लागि होइन, दिनभरका लागि किनेको छु ।' त्यसैले उसले मजदुरबाट ८, १०, १२, १४ वा त्योभन्दा बढी घण्टाको कठिन श्रम गराउँछ । यस्तो श्रम जसको भुक्तानी दिइँदैन तर उत्पादन गरिन्छ र त्यो सीधै पुँजीपतिको खल्तीमा जान्छ । यसरी पुँजीपतिद्वारा रोजगारीमा लगाइएका श्रमिकले आफूले पाएको श्रमशक्तिको मूल्य मात्र पुनः उत्पादन गर्दैनन्, थप मूल्य पनि उत्पादन गर्छ जुन पहिले पुँजीपतिले कब्जा गर्छ र पछि निश्चित आर्थिक कानूनअनुसार सम्पूर्ण पुँजीपतिमा बाँडिन्छ । यो अतिरिक्त मूल्य त्यो आधारभूत कोष हो जसबाट भाडा, नाफा र पुँजी सञ्चित हुन्छ । छोटकरीमा भन्दा त्यो सबै सम्पत्ति जसको गैरश्रमिक वर्गले उपभोग गर्ने वा जम्मा गर्ने गर्दछ । यसबाट आजका पुँजीपतिहरूले सम्पत्ति जम्मा गर्नु भनेको श्रमिकको अतिरिक्त श्रमको मूल्य कब्जा गर्नु हो भनेर प्रमाणित हुन्छ जसरी दास-मालिक वा भूदासको शोषण गर्ने सामन्तहरूले सम्पत्ति जम्मा गर्ने गर्दछन् ।

शोषणका यी सबै रूपहरूमा अतिरिक्त श्रमको मूल्य कब्जाको तरिका र ढङ्गमा मात्रै फरक छ । यसबाट ककुन तथ्य प्रमाणित हुन्छ भने वर्तमान पुँजीवादी समाज आफ्ना पूर्ववर्ती समाजहरूसँग र कुनै पनि हिसाबले उनीहरूभन्दा कम वा फरक छैनन् । यसको अर्थ अल्पसङ्ख्यकले बहुसङ्ख्यकमाथि शोषण गर्ने अर्को विशाल संस्था हो पुँजीवादी समाज ।

स्रोत : www.marxists.org

(एङ्गल्सले १८७७ मा कार्ल मार्क्सको जन्मदिनमा लेखेको यो लेख १८७८ मा प्रकाशित भएको थियो- सम्पादक !)

ऐतिहासिक बेथानलाई ...

योजना नै देशव्यापी रूपमा हजारौँ फौजी वा गैरफौजी कारबाही टिमबद्ध रूपमा सम्पन्न भएका थिए । उक्त कारबाही सम्पन्न गर्नका लागि स्वयमसेवक दल, सुरक्षा दल, लडाकु दल निर्माण गरेर जनसेना निर्माणको प्रारूप खडा गरिएको थियो जुन अद्यावधि जनसेनाको आधारभूत शक्तिका रूपमा क्रियाशील रहेका छन् । त्यति नै बेला निर्माण भएका लडाकु दलको परिष्कृत र विकसित रूप नै वास्तवमा हिजोका छापामार दस्ता र आजको फ्लाटुन दस्ता हो भन्न सकिन्छ तर बेथान कारबाही नेपाली क्रान्तिकारी इतिहासकै एउटा कोसेढुङ्गाका रूपमा स्थापित बन्न पुगेको छ जुन कारबाहीमा जनताका सेनाहरू दुस्मनको फौजी किल्लामाथि धावा बोलेर घन्टौंसम्म दोहोरो भिडन्त गरी ऐतिहासिक विजय हासिल गर्न सफल भए । अहिले भएका हरेक कारबाहीहरू बेथान कारबाहीको निरन्तर रूप हुन् भन्दा अतिशयोक्ति नहोला । त्यसैले यो दिनलाई नेकपा (माओवादी) पूर्वाञ्चल क्षेत्रीय ब्युरोले क्षेत्रीय स्तरमा ऐतिहासिक वीरता दिवसका रूपमा पुस १९ गते मनाउने निर्णय गरेको छ । त्यसैले बेथानको कारबाही जनसेना निर्माणको उद्गम-बिन्दु पनि हो भन्न सकिन्छ ।

दोस्रो चरणको अन्तिम निष्कर्षमा भने कुनै कारबाही पुग्न सकिरहेका थिएनन् । जतिखेर राजनीतिक रूपमा अकर्मण्यतावाद र फौजी रूपमा

आत्मसुरक्षावादको पार्टीभित्र प्रवेश गरेको खतरा थियो । त्यसलाई ठीक समयमा पहिचान गरेर जसले उच्च साहस, शौर्य र विवेकको प्रतीकका रूपमा बेथान कारबाही भयो । साँच्चिकै यस कारबाहीले वर्गदुस्मनको मनोबल गिराउन र जनताको मनोबल उठाउन ठूलो मद्दत गर्‍यो ।

दोस्रो योजनाको उत्कर्ष बिन्दु बेथान दोस्रो योजना जनयुद्धको निरन्तर योजनाको पहिलो चरण थियो । यो योजनाको मुख्य उद्देश्य भनेका मूलतः तीनवटा थिए : (क) योजनाबद्ध

ढङ्गले छापामार इलाकाको निर्माण गर्नु, (ख) व्यापक रूपमा जनपरिचालन गर्नु र (ग) दुस्मनसँग रहेको युद्धसामग्री कब्जा गर्नु । यस चरणमा पहिलो र दोस्रो उद्देश्य अत्यधिक र अपेक्षाकृत ढङ्गले नै हासिल भइराखेका थिए । तेस्रो उद्देश्यका निम्ति देशभर भरपूर कोसिस भएको थियो । यसैक्रममा थुप्रै योद्धाहरूले उच्च सहादत पनि प्राप्त गरिरहेका थिए । पश्चिममा क. दौलतविक्रमको सहादत सोही उद्देश्यका निम्ति भएको थियो । जिल्लामा स्थानीय सामन्ती सूदखोर

हरूको हतियार कब्जा गर्ने काम पनि द्रुतगतिमा त्यही चरणमा सफल भएका थिए । फेरि पनि दोस्रो चरणको अन्तिम निष्कर्षमा भने कुनै कारबाही पुग्न सकिरहेका थिएनन् । जतिखेर राजनीतिक रूपमा अकर्मण्यतावाद र फौजी रूपमा आत्मसुरक्षावादको पार्टीभित्र प्रवेश गरेको खतरा थियो । त्यसलाई ठीक समयमा पहिचान गरेर जसले उच्च साहस, शौर्य र विवेकको प्रतीकका रूपमा बेथान कारबाही भयो । साँच्चिकै यस कारबाहीले वर्गदुस्मनको मनोबल गिराउन र जनताको मनोबल उठाउन

ठूलो मद्दत गर्‍यो । तसर्थ यो कारबाहीलाई जनयुद्धको दोस्रो योजनालाई उत्कर्षमा पुर्‍याउने ऐतिहासिक कारबाहीका रूपमा लिन सकिन्छ ।

निष्कर्ष

यसरी हामी के भन्न सक्छौं भने २०५३ सालको पुस १९ गते रामेछापको बेथानमा भएको ऐतिहासिक सफल कारबाही क्रान्तिकारीहरूका निम्ति अत्यन्तै अनुकरणीय र प्रेरणापुञ्जकारी युगान्तकारी घटनाका रूपमा स्थापित भएको छ । यसको दूरगामी महत्व भन्नु-भन्नु अभिव्यक्त भइराखेको छ । बेथानमा उच्च सहादत प्राप्त गर्नुहुने महान् सहिदहरू तीफदि हाम्रो गोरेटो बन्नभएको छ । दोस्रो वार्षिकीमा बेथानलाई स्मरण गर्नु भनेको महान् आधारइलाकालाई निर्माण, रक्षा र सुदृढीकरणका निम्ति उचित ढङ्गले सचेततापूर्वक रगत बगाउनका लागि लागिपर्नु नै हो । यही आदर्शले अभिप्रेरित भएर मात्रै बेथानले देखाएको बाटोमा हिँड्न सकिन्छ । यसरी मात्र साँच्चै अर्थमा महान् सहिदहरूप्रति सम्मान र सद्भावको महत्वलाई फल्काउँछ । अन्त्यमा 'तीफदि' को दोस्रो वार्षिकीमा म यहाँहरूको अधुरो सिदिच्छा पूरा गर्न सम्पूर्ण रूपले लागिपर्ने प्रण गर्दै श्रद्धाञ्जली अर्पण गर्दछु । महान् सहिद 'तीफदि'-लालसलाम !

(नेकपा माओवादीको केन्द्रीय सदस्यको जिम्मेवारी निर्वाह गर्दै आएका बलिदान गरेका स्वच्छा प्रतापले यो लेख २०५५ सालमा लेखेका हुन् सम्पादक !)

बुद्धिजीवीबारे माओ त्सेतुङ

सन्दर्भ : १३० औं माओ दिवस

समाजवादका लागि शुद्धीकरणको प्रश्न निकै महत्वपूर्ण छ । शुद्धीकरण आन्दोलनले मुख्य तीन कुरा बदल्नुपर्छ : मनोगतवाद, नोकरशाहीवाद र सङ्कीर्णता । हामीले पछि हुने गल्तीहरूबाट जोगिन पहिलेका गल्तीहरूबाट पाठ सिक्ने, रोगीलाई बचाउन उसको रोगको ओखती गर्ने नीति लागू गर्नुपर्छ र मानिसहरूलाई एकै चोटले सिध्याइहाल्ने तरिकाको विरोध गर्नुपर्छ

दर्शनशास्त्रका क्षेत्रमा आकारमा सानो तर गुरुत्वपूर्ण पुस्तक हो माओ त्सेतुङको दर्शनबारे पाँच कृति । उक्त कृतिमा चिनियाँ क्रान्तिका नायक माओ त्सेतुङले पाँच दार्शनिक विषयलाई सरल तर निकै गहन रूपमा विश्लेषण मात्र गरेका छैनन्, त्यसको संश्लेषण पनि गरेका छन् । बुझ्नुवा बुद्धिजीवीहरूले दर्शनशास्त्र अजड र भयङ्कर वस्तुका रूपमा प्रस्तुत गर्दै दर्शनलाई सर्वहारा एवम् श्रमजीवी वर्गले बुझ्न नसक्ने सिद्धान्तका रूपमा उभ्याए । माओ त्सेतुङले त्यसको तिखो आलोचना गरेका छन् । दर्शनबारे पाँच कृतिमा माओ भन्छन्, 'दर्शन एकदमै गहिरो विषय हो । यो २/४ जना दार्शनिक बुद्धिजीवीबाहेक अरूले बुझ्न सक्दैनन् भन्ने गरिएको छ । तसर्थ दर्शनलाई प्रवचन कक्षाबाट बाहिर निकाल । जनसमुदायका बीचमा पुन्याऊ र विज्ञानको कसरिमा प्रयोग गर ।'

दर्शनबारे पाँच कृतिमा माओ त्सेतुङले आफ्ना पाँचवटा गहन आलेख प्रस्तुत गरेका छन् । माओले समाजवादी कालमा बुद्धिजीवीहरूको भूमिकाबारे पनि संश्लेषणात्मक मन्तव्य राखेका छन् । चीनमा ५० लाखजति बुद्धिजीवीहरू छन्, त्यसमध्ये बहुसङ्ख्यक बुद्धिजीवीहरू समाजवादका पक्षमा छन् । राष्ट्रिय एकता र देशभक्तिका पक्षमा छन् । उनीहरू जनतालाई माया गर्छन् । त्यसमध्ये केही प्रतिशत बुद्धिजीवी समाजवादलाई शङ्काको दृष्टिले हेर्छन् । तर साम्राज्यवादसँगको लडाइँमा भने आफूलाई देशका पक्षमा उभ्याउँछन् । केही प्रगतिशील बुद्धिजीवीहरू पनि सर्वहारा वर्गको अधिनायकत्व रुचाउँदैनन् । उनीहरू फेरि पुरानो सत्ता फर्काउनका लागि इच्छालु हुन्छन् । पुँजीवादी र सर्वहारावादी बाटोमध्ये उनीहरू पुँजीवादी बाटोसित बढी परिचित र लालायित हुन्छन् । यिनीहरू प्रगतिशील विचार र राख्छन् तर प्रगतिशील व्यवहारका लागि कठोर सङ्घर्षमा सामेल हुन तयार हुँदैनन् । बहुमत बुद्धिजीवीहरू चिनियाँ समाजवादका पक्षमा छन् । तिनीहरू मार्क्सवादप्रति सहानुभूति राख्छन् । उनीहरू तुलनात्मक रूपमा मार्क्सवादसँग बढी परिचित छन् । तिनीहरू सर्वहारा वर्गको अधिनायकत्वको अडानमा दृढसित उभिन्छन् तर केही बुद्धिजीवी बीच भागमा बसेका छन् । उनीहरू मार्क्सवादसित सहमत छैनन् तर मुखै खोलेर मार्क्सवादको विरोध गर्न सक्दैनन् । चीनमा मूलतः ३ खालका बुद्धिजीवी छन् : सुदृढ, ढुलमुल र शत्रुतापूर्ण । हामीले यो यथार्थलाई बुझ्नुपर्ने प्रचार कार्यको महत्व बुझ्न सक्दैनौं । मार्क्सवादको प्रचार बिस्तारबिस्तार गर्नुपर्नेछ, राष्ट्रिय गर्नुपर्नेछ जसबाट मानिसहरू यसलाई खुसीले स्वीकार गर्न सक्नुन् । मानिसहरूलाई करकापले मार्क्सवाद स्वीकार गराउन सकिँदैन । उनीहरूलाई खालि सम्झाउन-बुझाउन मात्र सकिन्छ । बुद्धिजीवीहरूको दूलो सङ्ख्याले मार्क्सवादलाई मानेको खण्डमा, जीवन व्यवहारमा उत्पादन सङ्घर्ष, वर्गसङ्घर्ष र वैज्ञानिक प्रयोगलाई बुझ्नेको खण्डमा जनतालाई छिटो बुझाउन सकिन्छ । बुद्धिजीवीहरूको पुनर्संस्कारको प्रश्न निकै महत्वपूर्ण छ । बुद्धिजीवीहरू नभई हाम्रो कामकाज राम्रोसँग चल्न सक्दैन । त्यसैले हामीले उनीहरूसित एकता गर्नुपर्नेछ । समाजवादी समाजमा मुख्य रूपले तीन प्रकारका मानिसहरू हुन्छन् : किसान, ज्यामी र बुद्धिजीवी । बुद्धिजीवीहरू मगजले काम गर्दछन् । उनीहरूको काम जनताको सेवाका निम्ति अर्थात् ज्यामी र किसानहरूको सेवाका निम्ति हो । यति मात्र होइन, बुद्धिजीवीहरूले शिक्षा दिने काम पनि गर्दछन् । हाम्रा साहित्यकार र कलाकार, वैज्ञानिक र प्राविधिक, प्रोफेसर र अध्यापक, यी सबैले विद्यार्थीलाई शिक्षित तुल्याउँछन् तर केहीले आफूलाई विद्वान् र दूलो ठान्छन्, सेखीले नाक फुलाउँछन् अनि उनीहरू मजदुर-किसानसँग दूढो भएर सर्वहारा अधिनायकत्वका पक्षमा उभिन सक्दैनन् । बुद्धिजीवीहरू जनसमूहसँग एकाकार हुनुपर्छ । बुद्धिजीवीहरूले आफ्नो काम राम्रो तरिकाले गर्नुपर्छ । उनीहरूले किसान र ज्यामीहरूलाई प्रेम गर्न सक्नुपर्छ । तिनीहरूले पुस्तकमा होइन, जीवनबाट ज्ञान हासिल गर्ने कुरामा दत्तचित्त हुन सक्नुपर्छ । पुस्तकहरू पढ्न जरुरी छ तर पुस्तकहरू पढ्नाले मात्र समस्या समाधान गर्न सकिँदैन । हामीले हिजोआजको परिस्थितिको अध्ययन गर्नुपर्छ । व्यावहारिक अनुभव र ठोस सामग्रीको जाँचबुझ गर्नुपर्छ र ज्यामी र किसानहरूसित मित्रता कायम गर्नुपर्छ ।

समाजवादका लागि शुद्धीकरणको प्रश्न निकै महत्वपूर्ण छ । शुद्धीकरण आन्दोलनले मुख्य तीन कुरा बदल्नुपर्छ : मनोगतवाद, नोकरशाहीवाद र सङ्कीर्णता । हामीले पछि हुने गल्तीहरूबाट जोगिन पहिलेका गल्तीहरूबाट पाठ सिक्ने, रोगीलाई बचाउन उसको रोगको ओखती गर्ने नीति लागू गर्नुपर्छ र मानिसहरूलाई एकै चोटले सिध्याइहाल्ने तरिकाको विरोध गर्नुपर्छ । हामी कम््युनिस्टहरू हौं, आलोचना हाम्रो विजयको द्योतक हो । आलोचनाबाट डराउने वा भान्ने तरिकाले पार्टी शुद्धीकरण हुन सक्दैन । एकलकाटेपना हाम्रो शत्रु हो । एकलकाटेपना भनेको निरपेक्ष दृष्टिले विचार गर्नु अर्थात् समस्याहरूप्रति अध्यात्मवादी विचार लिनु हो । हामी यो खराबीबाट सधैं सतर्क रहनुपर्छ । हामीले सयौं फूलहरू फुल्न दिने नीति लिएका छौं । यो हाम्रो अस्थायी कुरा होइन । खुला छुट दिनुको अर्थ हो, सारा मानिसहरूलाई धक फुकाएर राय दिने मौका दिनु जसबाट उनीहरू आँटिलो भएर बोल्न सक्नुन्, आँटिलो भएर आलोचना गर्न सक्नुन् र आँटिलो भएर छलफल गर्न सक्नुन् । यसको अर्थ हो, गलत विचारहरूलाई नदबाइयोस् बरु तर्कद्वारा सम्झाउने कोसिस गरियोस् ।

स्रोत : दर्शनबारे पाँच कृति

रामेछापमा सहिद चौतारोमा २७ औं बेथान वीरता दिवस मनाइयो

मन्थली (रामेछाप) नेकपा (बहुमत) रामेछापले जिल्लाको सुनापती गाउँपालिका वडा नं. १ स्थित सहिद चौतारोमा २७ औं बेथान वीरता दिवस सम्पन्न गरेको छ । बेथान पानीघाटको लडाइँमा बलिदान गर्ने सहिद दिलमाया बज्जनको नाउँमा निर्मित चौतारोमा

वीरता दिवस मनाइएको हो ।

पार्टीका जिल्ला इन्चार्ज अग्रिमको प्रमुख आतिथ्य, जिल्ला संयोजक उजिरको अध्यक्षता, जिल्ला कार्यालय सदस्य ध्यानबहादुर तामाङको सञ्चालन र अखिल नेपाल महिला सङ्घटना रामेछापकी अध्यक्ष

सीता गौतम र श्री जागृति आधारभूत निमाविका प्रधानाध्यापक दीपक चौलागाईंको आतिथ्यमा कार्यक्रम सम्पन्न गरिएको हो । कार्यक्रममा प्रमुख अतिथि अग्रिम, महिलानेत्री सीता र प्रअ चौलागाईंले बेथान वीरता दिवसका बारेमा बोलेका थिए ।

सेल्स तथा पसल मजदुर सङ्घको भेला सम्पन्न

चितवन : नेपाल कम्युनिस्ट पार्टी (बहुमत) निकट भरतपुर महानगर समितिअन्तर्गत अखिल नेपाल क्रान्तिकारी सेल्स तथा पसल मजदुर सङ्घको प्रथम जिल्ला भेला सम्पन्न भएको छ । शनिबार कृस

शक्ति रहेको बताए । उनले समय मजदुर एक भई मजदुरको हकहित संरक्षणका लागि सङ्घर्ष गर्नुपर्ने बताए ।

लामाको अध्यक्षता तथा जीवनको प्रमुख आतिथ्यमा सम्पन्न भेला १९ सदस्यीय मजदुर समिति गठन गरेको छ ।

उक्त भेलामा सम्बोधन गर्दै प्रमुख अतिथि जीवनले मजदुर तथा किसान समग्र देश र विश्वको भरणपोषण गर्ने अभिन्न अङ्ग रहेको र समग्र राष्ट्रको विकास एवम् संवर्द्धनका लागि मूल कारक

अखिल नेपाल क्रान्तिकारी ट्रेड युनियन महासङ्घका चितवन जिल्ला संयोजक आकाशले मजदुरहरूको हकहितको रक्षाका लागि महासङ्घ निरन्तर सङ्घर्षरत रहेको र सबै मजदुरहरू सङ्गठित हुनुपर्ने बताए ।

कार्यक्रममा महानगर संयोजक काका, देवी भुजेल, गोमा, सन्तोषलगायत उपस्थित थिए ।

सुनकाडाको बस्तीमा भूमाफिया...

नेपाल किसान महासङ्घ (क्रान्तिकारी) विद्रोहमा उत्र्न बाध्य हुने जानकारी गराइन्छ । यसको जिम्मेवार सम्बन्धित निकाय हुनेछ । उक्त बस्तीमा बसोबास गर्ने परिवारको उचित व्यवस्था गरियोस् । देशभरिका भूमिहीन सुकुमबासीको व्यवस्था नगरी बस्तीमा राज्यको आतङ्क बन्द गरियोस् । सुनकाडाका बासिन्दालाई बासको व्यवस्थासहित भूमाफियाको ज्यादती बन्द गरी उचित क्षतिपूर्तिसहित बस्ती व्यवस्थापन गर्न हाम्रो सङ्गठन माग गर्दछ ।

विज्ञप्तिमा भनिएको छ, 'हाम्रो महान् तथा गौरवशाली सङ्गठन अखिल नेपाल किसान महासङ्घ (क्रान्तिकारी) नेपाली किसानका समस्याप्रति सधैं लागि रहेको अवगत नै छ । अहिले नेपालमा दलाल पुँजीवादले आफ्नो अस्तित्व जमाउन श्रमजीवी किसानमाथि ज्यादती बढाइरहेको छ । दलाल पुँजीवाद विभिन्न बहाना बनाएर नेपाली किसानलाई उठीबास लगाउने र यसको साथ सत्तामा बस्ने दलाल संसदीय व्यवस्थाले दिइरहेको पाइएको छ । विभिन्न बहानामा बन, स्थानीय सरकार, प्रदेश सरकारले किसानले बसोबास गरिरहेको भूमि कब्जा गर्ने, उद्योगधन्दा वा बन परिषद्को मिलोमतोमा दलाल भूमाफियालाई जमिन सुम्पने, मोहियानी हक वा उद्योग खोल्ने बहानामा जमिनमाथि अस्तित्व कायम गरी किसानको बिनाव्यवस्था उठीबास लगाउने क्रम बढेको छ । यस्ता कुकर्मप्रति हाम्रो सङ्गठनको ध्यान आकर्षित भएको छ । यस्ता ज्यादती रोक्न माग गर्दछौं । अहिले भएको सङ्घ र प्रदेशको निर्वाचनपछि दलाल भूमाफियाको ज्यादती हवावी बढेको छ । श्रमजीवी भूमिहीन किसानको बस्तीमा आगजनी गर्ने, भूमाफियाको संरक्षणका लागि नक्कली मोहियानी हक बनाएर किसानका बस्ती कब्जा गर्ने, बन पैदावार र दलाल पुँजीवादका मालिकहरूले बस्तीमा सुरक्षाफौज तैनाथ गरी बस्ती उठीबास लगाउनेजस्ता ज्यादती हुन थालेका छन् ।'

- व्यावसायीक पशुपक्षीपालन प्रबर्द्धनका लागि नश्लसुधार कार्यक्रमहरूका साथसाथै दीगो र पर्यावरणमैत्री प्रकृतिको पशुपक्षीपालनको लागि आवश्यक नश्लहरूको प्रबर्द्धन गर्ने यस राष्ट्रिय पशु प्रजनन कार्यालय, पोखराको अभियानमा सबैले हातेमालो गरौं ।
- उन्नत नश्लका पशुको वीर्यबाट कृत्रिम गर्भाधान गराई लागतमैत्री पशुजन्य उत्पादन मार्फत व्यावसायीक पशुपालनको विकास गरौं । आफ्ना गाई, भैंसी तथा बाख्रामा कृत्रिम गर्भाधान गराई नश्लसुधार गरौं ।

राष्ट्रिय पशु प्रजनन कार्यालय, पोखरा

सम्पर्क फोन : ०६१५०५३८९, ९८४२२८५०९५ (जमेको विर्य तथा तरल नाइट्रोजन वितरण शाखा), ९८५६०२३३७३ (बाख्रा, बंगुर तथा कुखुरापालन शाखा), ९८४६२२६२९ (सुचना अधिकारी)

खाना पकाउने ग्याँस (एल.पी. ग्याँस) प्रयोगकर्ताहरूलाई सुरक्षा सम्बन्धी नेपाल आयल निगम लि. को अति आवश्यक जानकारी

एल.पी. ग्याँस अत्यन्तै प्रज्वलनशिल पेट्रोलियम पदार्थ भएकाले यसको प्रयोगमा पर्याप्त सतर्कता एवं सावधानी अपनाउनु जरुरी हुन्छ । त्यसैले खाना पकाउने ग्याँसको चुहावटले हुने दुर्घटनाबाट बच्न देहायका कुरामा विशेष ध्यान पुऱ्याउन सम्पूर्ण उपभोक्तावर्गमा नेपाल आयल निगम अनुरोध गर्दछ ।

दुर्घटनाबाट बच्न ध्यान दिनुपर्ने कुराहरू :

१. सिलिण्डर ल्याउदा लैजादा नगुडाओ । भान्सामा सिलिण्डर सधैं ठाडो राखी प्रयोग गरौं । सुताएर, घोप्टाएर प्रयोग नगरौं ।
२. रेगुलेटर, रवर, पाइप, चुलोजस्ता उपकरणहरू गुणस्तर भएको मात्र प्रयोग गरौं । साथै हरेक दुई वर्षमा ग्याँसको पाइप फेरो ।
३. काम सकेपछि सधैं रेगुलेटर बन्द गर्न नबिसर् ।
४. खाना पकाउदा सधैं भ्याल ढोका खुल्ला राखौं र सुतीको कपडा लगाएर मात्र खाना पकाउने गरौं ।

ग्याँस चुहावट भएमा ध्यान दिनुपर्ने कुराहरू :

१. खाना पकाउने स्थानमा एल.पी. ग्याँसको तिखो गन्ध आइरहेको छ भने ग्याँस चुहिएको भन्ने बुझ्नु पर्दछ । ग्याँस लिक भएमा पहिले रेगुलेटरको र पछि चुल्होको नव बन्द गरौं ।
२. भ्याल ढोका खुल्ला राखौं र फिल्ला निस्कने बस्तुहरू जस्तै ग्याँस चुल्हो, सलाई, लाईटर, धुप आदि नबालौं । विद्युतजन्य उपकरणको प्रयोग नगरौं ।
३. ग्याँस लिक भएमा रेगुलेटरलाई सिलिण्डरबाट छुटाई सिलिण्डरमा सेफ्टी क्याप लगाइ बाहिर खुल्ला स्थानमा राखौं र यथाशिघ्र नजिकको ग्याँस विक्रेता अथवा ग्याँस उद्योगमा सम्पर्क गरौं ।

“सचेत र सावधान हुनु नै सुरक्षित हुनु हो । उपभोक्ता जनहितका लागि जारी

नेपाल आयल निगम लि.

केन्द्रीय कार्यालय, बबरमहल, काठमाडौं, नेपाल
फोन : ०१-४२६२९७०, ४२६३४८५